

ANNA
GAVALDA

Presvitnutia

*„Gavalda sa nemení.
Ostro osvetlí podstatu.
Vychutnajte ju.“*

Le Figaro

Presvitnutia

Anna Gavalda

Presvitnutia

Z francúzštiny preložila
MARTA ČINOVSKÁ

slovart

Copyright © Editions le dilettante – Paris 2017
Published by arrangement with Lester Literary Agency
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2018
Translation © Marta Činovská 2018

ISBN 978-80-556-3199-8

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy
sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme,
žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými,
ani mechanickými, ani vo forme fotokópií,
nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani
budúceho informačného systému a podobne, bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Venujem Benédicte

Zdvorilá láska

1

„Sklapni, vravím ti. Márne na mňa tlačíš.“

Vôbec som nemala chuť tam ísť. Bola som grogy, cítila som sa mizerne a navyše som sa nestačila depilovať. Takže isto budem nasávať, nikoho nezbalím a viem, že sa to skončí debaklom.

No dobre, som príliš háklivá, ale ak nie som super kočka vo forme, nijaký flám nebude.

Nehovoriac o tom, že keď som končila s kliebkami, pochytila som sa s tým tupcom mojím šéfom a riadne ma to vzalo.

Bolo to kvôli novej sérii špeciálnych produktov ProCanina pre šteniatka.

„To nepredám,“ presviedčala som ho. „Zavádzajú. *Prispieva k vývinu mozgu a zraku*,“ prečítala som znova a vrazila som mu to poondiate vrece granúl za dvadsaťsedem eur tri kilá, vývin mozgu či čoho, ha ha, ak by to bola pravda, mali by ich zožrať tí tupci sami.

Šéfinko odchádzal napajedený: jeho aj moje správanie a tiež moje hlášky a dlhodobá zmluva, ktorú nikdy nezískam, a podobné bla bla bla, kašlem naňho aj na jeho barabizňu. Odkedy som tu, zisk sa zdvojnásobil a pritiahla som aj svoju bývalú klientelu od Favrota, tak čo ešte chce...

Zišiel by sa ti kopanec. Do zadku.

Nechápem, prečo má také nervy z toho dodávateľa. Asi mu všeličo posľuhoval. Puzdrá na telefón v tvare krokety, zubnú kefku pre psa alebo víkendy pri mori... Alebo ešte lepšie, víkend pri mori pod zámenkou seminára o predaji, aby si ho vyhonil ďaleko od svojej bubušky.

Vyzerá to tak.

Bola som u kamošky Samie. Napchávala som sa zákuskami od jej mamy a pozorovala, ako si prameň za prameňom žehlí vlasy. Fakt sila. V porovnaní s nosením závoja je to oslobodenie ženy. Oblízala som si prsty od medu a obdivovala jej trpezlivosť.

„Ehm... odkedy predávate žrádlo pre papíkov?“ opýtala sa ma.

„Čo?“

„No, tie granuly...“

„Nééé. Pa-py. V angličtine tak volajú šteňatá.“

„Ó, prepáč,“ uštipačne sa zasmiala, „no a čo? V čom je problém? Nechutia ti?“

...

„Héééj, je to v poho. Netvár sa tak. Nemôžem nič povedať. A vyraz si so mnou dnes večer. Počuješ... síím... Lulu... nevykašli sa zase na mňa.“

„A kde to bude?“

„U bývalého spolubývajúceho môjho brata.“

„Nepoznám ho.“

„Ani ja, a čo na tom! Budeme len tak sledovať, vyberať si, loviť a rozprávať sa!“

„Ako poznám tvojho bracha, bude to zas nejaký buržuj...!“

„No a? Čo máš proti buržujom? Je to mňam, mňam, madam! Netreba volať štrnástim bratrancom, aby si sa mala kde vychrápať, a nájdú sa aj takí, čo ti ráno donesú teplé rožky.“

Popravde, nebola som nažhavená. Neodvážila som jej to povedať, ale už som mala dosť epizodiek à la *Sexy Nicky* a plné zuby toho, že tam budem trčať ako chudera. Deprimovala ma aj predstava metra, bolo mi zima, škŕkalo mi v bruchu, smrdela som ako tchor a túžila

som len po jednom, byť sama doma v posteli a pozerat seriály.

Odložila kulmu, kľakla si predo mňa, ústa zospúlila do prosebného srdiečka a zopäla ruky.

No dobre.

Vzdychla som a vykročila k jej šatníku.

Tomu sa vraví priateľstvo.

Jediná vec, ktorá pozitívne vplýva na môj mozog.

„Vezmi si môj top, Jennyfer!“ zavolala z kúpeľne a šmarila mi ho, „pristane ti!“

„Ehm... ako z bordelu!“

„Prestaň, je nádherný. A vpredu má malú štrasovú príšerku. Sadne ti!“

No dobre.

Požičala som si jej vábničku, osprchovala som sa, a kým sa mi podarilo nasúkať do tielka XXS s ligotavou mačičkou, takmer som si vyklbila ramená.

Keď sme zišli dolu k poštovým schránkam, hodila som ešte očkom, aby som sa uistila, že mi z tielka vytrča briadka môjho Mumu.

Nie, dočerta... musela som si ho trochu povytiahnuť.

Milujem to tetovanie. Je to Mushu, dráčík z legendy o Mulan (nesmejte sa, ten animovaný príbeh som videla aspoň stošesťkrát a za-

každým som plakala. Hlavne vtedy, keď sa mu po únose podarí vyšplhať hore po stĺpe.)

Chalan, čo mi ho vytetoval, prisahal, že pochádza skutočne z dynastie Ming, a mne sa tiež zdalo, že je Číňan.

„Vááááuuu... ja z teba skapem.“

Keďže je moja najlepšia kamoška, nič som jej na kompliment neodsekla, ale keď som uvidela ksicht chlapa, ktorý vystúpil z výťahu, pochopila som, jasné, zabralo.

Bol hotový.

Sami ukázala na stenu:

„Héééj, pane... hasiaci prístroj je tam...“

Kým pochopil, boli sme už na ulici a zadúšajúc sa od smiechu sme bežali na stanicu, pevne sa držiac za ruky, lebo na tých podpätkoch sme fakticky leteli ako Panpan a Bambi v ľadovej revue.

Chytili sme SCOP o 19.42 a v prípade, že to preženieme, máme späť v talóne ZEUS o 00.56. Potom Samia vytiahla sudoku a tvárili sme sa, že niečo riešime, aby nás nikto neotravoval.

2

Máš pravdu, je to buržuj. Kým sme sa dostali dnu, vyskúšali sme aspoň štyri kódy.

Štyri!

V jednej chvíli som už myslela, že strávime noc za žltým smetiakom. A Sami fňukala, nemám-už-kredit-no-skúsim.

Našťastie vyšiel von akýsi chalan so psom, bradáčom, inak by sme tam skysli.

Vrhli sme sa naňho. Chudáčisko, asi príliš lipol na tej rase. Ja by som však nikdy nijaké zviera nepridlávila. Ani bradáča, aj keď priznávam, nie je to môj obľúbenec. Nikdy som nefandila drsnosrstým. Je príliš otravné udržiavať im bradu, fúzy, srsť pri bruchu a okolo labiek.

Keď nás po stískaní všetkých možných zvončekov konečne pustili dnu, nedali sme sa trikrát núkať a hľadali sme niečo na zahriatie.

Srkajúc vlažný punč pochybnej chuti som prebehla pohľadom dookola a zhodnotila ponuku.

Pche. Hneď som oľutovala, že som prišla o svoj seriál. Samý mamičkin maznáčik, nič, čo by stálo zato.

Ak som dobre pochopila, bola to nejaká umelecká slezina. Výstava fotografií babenky, ktorá bola v Indii alebo ktovie kde. Veľmi ma to nezaujímalo. Zaliezla som do kútika, odkiaľ som

mohla pozorovať, a vôbec som nemala chuť zísť na tých úbožiacov.

To mám aj doma.

Sami práve balila nejakého týpka, štýl gotik s dlhou šticou a linkami okolo očí ceruzkou požičanou od mamičky, a ja som fakt neodhadla jej maškarádu, keď som vtom zbadala, že vedľa malého pocvočkovaného drakulu je chalan à la Gucci.

Ajaj, ok. Fíha. To by bolo selfičko.

Poznám svoju Jajinku. Pocit, že prvý raz v živote sa dotkne originál opasku, ktorý nie je z blšieho trhu, bol pre chalana dobrý bod.

Povedzme, že pre jeho inštrument.

Aby som nevyzerala, že túžim po milostných pletkách, pobrala som sa vedľa.

Fúha.

Všade samé knihy.

Ľutujem upratovačku...

Nahla som sa, aby som sa prizrela fotografii mačky. Posvätnnej barmskej mačky. Bolo to jasné podľa bielych ponožiek. Páči sa mi, ale je to háklivý typ. A potom tá cena... Také labky sú poriadne drahé, za jednu máš dve siamské. Pripomenulo mi to, že ma ešte čaká povybáľovať všetky škrabadlá a povrazové stromče-

ky. Fúúú... Na policiach už nie je fakt miesto. Musím počkať, kým sa vypredajú...

„Predstavujem vám Arsène.“

Doriti, ten debil ma poriadne naľakal.

Nevidela som ho. Chlapíka v kresle rovno za mnou. Bol schovaný v šere a trčala mu len noha. Vlastne... ponožky po tetuške a čierne topánky. A ruka na operadle. Veľká ruka, ktorá sa hrala s malilinkou zápalkovou škatuľkou.

„Môjho kocúra. Presnejšie, kocúra môjho otca. Arsène, predstavujem ti...“

„Ehm... Lulu.“

„Lulu?“

„Hej.“

„Lulu... Lulu...“ opakoval super tajomne, „Lulu, to môže byť Luca alebo Lucia. Možno Lucila... Ludivína... Ibaže by... Lucienne?“

„Ludmila.“

„Ludmila! Aké šťastie! Puškinova hrdinka! A čo na to Ruslan, moja drahá? Stále vás hľadá s tým darebákom Roganovom?“

Pomoc.

Doriti, keď niekto ujde z blázinca, tutovka, že sa prilepí na teba.

Máš pravdu. Aké šťastie.

„Prosím?“ ozvala som sa.

Vstal a zistila som, že nevyzerá ako jeho nohy. Bol dokonca fakt milý. Fúha, nič pre mňa.

Opýtal sa, či si dám niečo na pitie, a keď sa vrátil z kuchyne, držal v rukách dva sklené poháre, nie hocijaké plastové, a šli sme si zapáliť na balkón.

Opýtala som sa, či sa Arsène volá podľa Arsèna Lupina a jeho bielych rukavičiek, aby mu docvaklo, že nie som taká blbá, ako vyzerám; zabralo, v očiach sa mu mihlo sklamanie. Zagratuloval mi, ale bolo jasné, že v duchu si vraví: Dočerta, vyzerá ako hlupaňa, ale nebude ľahké ju zbaliť.

Je to fakt. Ja sa nezdám. Som drsniačka, ale je to mimikri. Ako gekony na strome alebo polárne líšky, ktoré na zimu menia srst', ani ja neukazujem svoje pravé farby.

Sú také sliepky, nespomínam si už, ako sa volajú, ktoré majú za paprčami perie, a tak zametajú za sebou stopy, u mňa je to podobné, ibaže opačne: zahmlievam skôr, ako sa s niekým skontaktujem.

Prečo? Lebo moje telo nezodpovedá tomu, čo som.

(A už vôbec nie v tričku mucholapke mojej kamošky Samie, jasné.)

A tak sme hovorili najprv o jeho kocúrovi, potom o mačkách ako takých a nakoniec o psoch, bla bla bla, že sú menej vznešené, ale hovadsky prítulné, až sme sa dostali, ó nie, až k tomu, kde robím.

Nadchlo ho, že sa starám o všetky zvery v Animalande v Bel-Ébois.

„O všetky?!“

„No, hej... o červíky na návnady, psy, morčatá, pieskomily, kapre, andulky, kanáriký, škrekčky a... ehm.. aj o zajace... trpasličie, angorské... Aj ostatné, ktoré som momentálne kvôli rumu zabudla, ale sú tam, vieš!“

(Vlastne, nie som za ne naozaj zodpovedná, ale keďže on býval oproti Notre-Dame a ja za národným štadiónom, musela som to sčasti vyvážiť.)

„To je úžasné.“

„A čo?“

„No, myslím tým, že to je pitoreskné. Ako z románu.“

To fakt je, pomyslela som si. Prenášať škatule, nalepovať etikety, dvíhať a ukladať vrecia so žrádлом, ťažké ako hovädo, otravovať sa s klientmi, drbnutými chovateľmi, ktorí vedia všetko najlepšie, majiteľmi psov, čo ti idú na nervy s cen-

níkmi, starenami, ktoré ťa otravujú historkami o opustených starých mačkách alebo chcú vymeniť mŕtveho škrečka ich decka a vzdychajú, že to nie je tá správna veľkosť. Natahovať sa so šéfmi, zostavovať plány, ktoré sa menia podľa pätolízačov, bojovať o prestávky, kŕmiť všetku tú chamraď, dohliadať, aby mali dostatok vody, oddeľovať dominantné zvieratá, separovať umierajúce, odpratať zdochnuté a denne vyše sedemdesiatim vymieňať podstielku, to je fakt haluz.

Jasné, že mi kládol nekonečné množstvo otázok.

Čo znamená Nac a či je pravda, že ľudia chovajú pytony a kobry v dvojizbovom byte, a či sa fakt dobre predávajú maškrtky pre psov s mentolovou príchuťou, lebo labradorovi jeho starého otca poriadne smrdí z papule (potom už nevravel starý otec, ale môj Dobrý Ocko, ako lákajú nápisy na zaváraninách pre pracháčov, bolo to milé), a či mám rada potkany a či je pravda, že film *Ratatouille* – *Dobrá chuť* naozaj spôsobil potkanomániu, či ma už nejaký uhryzol a či som očkovaná proti besnote, či som držala v rukách hada, ktoré druhy sa predávajú najlepšie a...

A čo sa stane s nepredanými zvieratami?

Čo urobíme so šteňatami, ktoré sú prerastené?

Či ich odkrágľujeme?

A čo myši? Dávame ich na pokusy, ak sa premnožia?

A ešte, či je pravda, že ľudia hádžu korytnačky do záchodov, že psi pankáči sú predchodcovia Yukiho, že zajace nežerú konope, že v parížskych kanáloch sú vypustené krokodíly a... a...

A ja som bola opitá. V dobrom slova zmysle. Nie vynervovaná, opitá.

Mala som špičku.

A keďže svoj džob milujem, vôbec mi nevadilo o ňom rozprávať. Hoci aj v apartmáne boháčov a riadne po záverečnej.

Opisovala som mu regály až po strop plné taľafatiek a on ma super pozorne počúval a opakoval: Fantastické. Fantastické. Fantastické.

„A čo rybičky?“

„Máme aj rybičky,“ prikývla som.

„Výborne. Napíšte mi o nich článok!“

Bolo to zvláštne. Super som sa zabávala a ani som nebola opitá.

Bolo to... ako to len povedal?

Pitoreskné.

„Nuž, vážený pane, v prvom rade treba rozlišovať morskú a sladkú vodu, každá vyhovuje inému osadenstvu. Do sladkovodného akvária by som vám poradila krásne skaláre, ktoré majestátne pohybujú dlhými elegantnými plutvami, a tiež terčovce, ktoré majú tvar disku a sú fakt nádherné... A ešte zebričky, mrenky, harlekíny a neónové tetry fluoreskujúce ako drahokamy... Ako svetielkujúce vodné červy... A nesmú tam chýbať pancierovníky, čo požierajú riasy, a prísavníky guyanské, ktoré čistia sklo, a... ehm... páči sa mi aj sekavka zdobená s tromi čiernymi pruhmi, je to paráda, ale zdržuje sa skôr pri dne. Často ju nespozorujete. A tiež gupky dúhové. S tými však opatrne, sú to požierači neóniek. V každom prípade radím chovať ich spolu a nasadiť, keď sú ešte maličké. Samozrejme, ponúkame aj široký sortiment akvárií. Aquatlantis, Nano, Eheim, Superfish, k tomu potrebné vybavenie dostupné na trhu, ale aj veľký výber z dovozu. Štrk, okruhliaky, riasy, rastliny, ozdobné predmety, filtračné systémy, ohrievače vody, čerpadlá vzduchu, merače zásaditosti vody. Vidíte... Máme všetko.“

Prvý raz som sa stretla s niekým, kto sa skutočne zaujímal, ba bol fascinovaný mojou každodennou prácou.